వయసుపొద్దు వాలే వేళ.. ఒంటరి పోరాటం

మొదలైంది ఇప్పుడే.!

1

చక్కని సాయంత్రం. అటు చలిగానూ లేదు అలాగని ఇటు వేసవి తాపమూ లేదు. మరొక్కసారి ఇల్లంతా తిరిగి అలంకరణ చూసుకుంది వసంత లక్ష్మి. శ్రీ పుట్టినరోజది..

అతను ఇంటికి వచ్చేసరికి పెద్ద సర్ప్రైజ్ ఇవ్వాలన్న ఆలోచన ఈ హడావిడికి కారణం. శ్రీ సరదాలు తనకు బాగా తెలుసు. చిన్నప్పటి స్నేహితులతో నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ, బాల్యాన్ని నెమరువేసుకుంటూ కూనిరాగాలు తీస్తూ, కవితలల్లుతూ కథలు చదువుతూ... ఎంతిష్టమో..... మామూలుగా ఐతే సెలవు రోజుల్లోనే కులుస్తుంటారు మిత్రులంతా, కాని ఈ రోజు ప్రత్యేకత మళ్ళీ మళ్ళీ రాదుగా... అలిసి సొలిసి ఆఫీస్ నుండి శ్రీ ఇంట్లో అడుగు పెట్టగానే అందరూ బర్త్‌డే విషెస్ చెప్పడం ఎంత బాగుంటుంది! పెళ్ళి రోజు పార్టీ ఇచ్చి నెలైనా దాటలేదు. నిన్నగాక మొన్నలా ఉంది, అప్పుడే ఇరవై ఆరేళ్ళు.... నమ్మలేకపోతున్నా నమ్మక తప్పదు. ప్రత్యక్ష సాక్ష్యంలా పాతికేళ్ళ సుమ ఏడాది క్రిందటే ఫాషన్ డిజైనింగ్‌లో పిజి చేసి లండన్‌లో ఉద్యోగం చేస్తోంది.

"మంచీ చెడు తెలిసాక మన ప్రమేయం అనవసరం. వాళ్ళ దారి పూర్తి స్వేచ్ఛ నివ్వటమే మనమిచ్చే పెద్ద బహుమానం. నా కూతురి మీద నాకు గట్టి నమ్మకం తనకు తగ్గవాడిని ఎంచుకోగలదు" అంటాడు శ్రీ.

నిజమే ప్రతి విషయాన్నీ తనదైన దృష్టి కోణంలోంచి చూసే సుమ తన జీవన సహచరుణ్ణి తనంతట తానుగా ఎంచుకోవడమే సరయినది. ఇహ సుమంత్ - పూనె ఫిల్మ్ ఇన్స్టిట్యూట్లో నటనలో ట్రెయినింగయి ముంబై సినిమాల్లో తలమునకలవుతున్నాడు. ఇంకా ఇరవై నాలుగైనా నిండని సుమంత్ మీద ఎన్ని కథలో - ఎందరి కళ్ళో.... "అన్నీ గాసిప్స్.. మాఫీల్డ్‌లో ఇవి మామూలే... డోంట్ వర్రీ. నాకెవరైనా నచ్చే వరూధిని కనిపిస్తే ముందుగా మీకే చూపుతాను" అంటుంటాడు. నిజంగానే ఇంత తొందరగా పిల్లలు పెద్దవాళ్ళయిపోయారా? ఇంతకు ముందు... అబ్బే ఇంతకుముందే పొత్తిళ్ళలో పాపల్ని గుండెలకు హత్తుకున్న భావన ఇంకా కొత్త కొత్తగానే ఉంది. సుమను స్కూల్లో దింపిరావడం, సుమంత్ క్రికెట్ ఆడి కిటికీ అద్దాలు పగలుకొట్టడం... అంతలోనే రెక్కలు కట్టుకు ఎగిరిపోయారు.

తలతోపాటు ఆలోచనల్నూ విదిలించి మరోసారి బఫే అరేంజ్‌మెంట్స్ సరిచూసుకుంది. కొత్తేమీ కాకపోయినా - పని వాళ్ళు ఎంత ఫర్‌ఫెక్ట్‌గా అరేంజ్ చేసినా ఫైనల్‌గా అన్నీ ఒకసారి దగ్గరుండి చూసుకోవటం వసంతలక్ష్మి అలవాటు. చక్కటి మిత్రులు, సరదా సరదా మనస్తత్వాలు మధ్య మధ్యన కూనిరాగాలూ ఒకరినొకరు ఉడికించడం, అంత్యాక్షరి పాటలపోటీలు, ఎన్ని సంవత్సరాలు గానో అలవడిన జీవనశైలి అది.

క్రిస్టల్ ఫ్లవర్ వేజ్‌లో వికసిస్తున్న గులాబీలు వాటి రంగుల్ని వేన వేల కోణాల్లో వెనక్కి తిప్పికొడుతూ అద్దాలు, పరిమళాలు వెదజల్లుతున్న రూం ఫ్రెషనర్లు... ఇల్లు చూడగానే శ్రీ అలసటంతా ఎగిరిపోవాలి. యాభై దాటి రెండేళ్ళయినా శ్రీ అంత వయస్సున్నట్టు అస్సలు కనిపించడు. చలాకీగా కనిపించే వ్యక్తిత్వం, హుందాతనం, ముఖ్యంగా హస్తవాసి ఉన్న డాక్టర్‌గా పేరు ప్రఖ్యాతలు... "నా రహస్యం, నా విజయం. దానికి పునాది, నాంది అన్నీ నువ్వే"

"అతనికీ అతని మిత్రులకే కాదు నేను ఏం చేసినా అది నాకోసం కూడా" అనేదామె మనసారా. అందుకే మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్ అనేవారు అందరూ. ఆ ఇల్లు ఓ ప్రేమాలయం, ఎల్లలు లేని ప్రేమాభిమానాలు, తమదైన రీతిలో సెటిలయిన పిల్లలు.. ఇంకేం తక్కువ అనిపించే జీవితం.... ఇంట్లోనూ జీవితంలోనూ ప్రతి మూలా వసంత లక్ష్మి సౌందర్య పిపాస తొంగిచూస్తూనే ఉంటుంది. ఇలా డిగ్రీ పూర్తవుతూనే అలా పెళ్ళయిపోయింది వసంతకు. అయినా ఆసక్తిని చంపుకోలేక ఎం.బి.ఏ పూర్తిచేసింది. చిన్నదో చితకదో ఉద్యోగం చేద్దామనుకునే లోగానే పిల్లలు. నిజానికి ఓ పక్క సుమ, ఓ పక్క ఎం.బి.ఏ తో రెండూ పడవల ప్రయాణం సాగించిందామె. అందుకే కొన్నాళ్ళు పిల్లల్ని చూసుకోవడం ఉత్తమం అనిపించింది. ఆ కొన్నాళ్ళు కొన్నేళ్ళుగా మారి ఇరవై ఆరేళ్ళు పూర్తయాయి. ఉద్యోగానికి పరుగెత్తాల్సిన అవసరమూ పెద్దగా కనిపించలేదు. పిల్లల అవసరాలు తీరుస్తూనే - కుట్లు అల్లికలతో పాటు వంటా వార్పూ, ఇంటీరియర్ డెకరేషన్‌లో డిప్లొమా, బోన్సాయి మొక్కల పెంపకం ఇలా నేర్చుకున్న వాటికి ఓ అంతనేది లేదు. అందుకే ఇల్లు ఓ ఆర్ట్ ఎగ్జిబిషన్‌లా ఉంటుంది. 'శ్రీ సహాయ సహకారాలే నన్ను ముందుకు నడిపిస్తాయ'ని వసంత అంటే, 'నా ప్రతి విజయం నీడా వసంతే' అని అతనంటాడు.

అలాంటిది ఈ మధ్యే కాస్త ఒంటరిగా ఫీలవడం మొదలు పెట్టింది వసంత. పిల్లలకు దూరంగా వెళ్ళిపోవడం, డాక్టర్‌గా మంచి పేరు ప్రఖ్యాతులతో పాటు శ్రీ పనికూడా పెరగడం, అంతేనా.. ఒక్కోసారి రాత్రంతా అతని కోసం ఎదురు చూస్తూ డిన్నర్ స్కిప్ చెయ్యటం ఎన్నిసార్లు జరగలేదు.

ఏదో చెయ్యాలన్న తపన ఖాళీగా ఉంటే బుర్రను నమిలేసే పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు శ్రీవే ఎన్ని సార్లు సతాయించేదో.... కానీ అతనికీ విషయం ఆలోచించే తీరికేదీ? నలభై ఏడు దాటుతున్నా వసంత సన్నగా చెక్కిన పాలరాతి శిల్పంలా అందంగా ఉంటుంది. శరీరమే కాదు మనస్సు కూడా. అందరిలా చిన్న చిన్న కీచులాటలు కూడా వాళ్ళింట్లో లేవు. నా ఇల్లు, నా భర్త, నా పిల్లలు అనుకోవడమే ఎంతో సంతృప్తి ఆమెకు. ఇంట్లో ఉన్నానని, పనివాళ్ళున్నారని ఏనాడు బద్దకించేది కాదు. ఇరవై నాలుగ్గంటలూ ఏదో ఒకటి బొంగరంలా తిరగడం, ఒక గంట యోగా, వాకింగ్ ఇవన్నీ ఆమెకు అందంతో పాటు ఆరోగ్యాన్నీ ఇచ్చాయి.

"అబ్బో! అప్పుడే ఆరయింది"

ఫైనల్ చెకింగ్ ముగించి స్నానానికి వెళ్ళింది. పార్టీకి పిలిచింది నాలుగు జంటల్ని. మంచి దగ్గరి మిత్రులు. "ఈ రోజైనా శ్రీ తొందరగా వస్తే బాగుండు - కనీసం గెస్టులు రాకముందు---"

పాలమీగడలాంటి క్రేప్ శారీ - దానిమీద సున్నితంగా కనిపించే ప్రింట్... జాగ్రత్తగా కుచ్చెళ్ళు సరిచేస్తుకుంటుంటే రింగైంది ఫోన్.

"హలో మామ్ డాడ్ ఇంకా రాలేదా?" సుమ పలకరింపు.

"నీకు తెలినిదేముంది... మామూలేగా.."

"ప్రిపరేషన్ పూర్తయిందా?"

"దేనికి?"

"సర్‌ప్రైజ్ పార్టీకి.."

"సుమా..."

"నేను నీ కూతుర్ని మమ్మీ... ఓకే బై.. సూన్ ఐల్ గివ్ యు ఎ గుడ్ న్యూస్ బై..."

"ఐయామ్ ప్రౌడ్ ఆఫ్ యు డార్లింగ్..." చెమ్మగిల్లిన తల్లి మనసది.

చీరకు తగ్గట్టు పర్ల్‌సెట్ సెలక్ట్ చేసుకునేలోగా సుమంత్ ఫోన్.

"హాపీబర్త్‌డే మామ్..."

"నాకా?"

"యా, నువ్వొకటీ డాడ్ మరొకటీ కాదుగా.."

"ఊఁ చెప్పు..."

"ఏం చెప్పను, నీ ఫేవరెట్ చీరలో తళతళలాడిపోతున్నావని చెప్పనా... సంతూర్ మమ్మీవని చెప్పనా. డాడ్ తో మాట్లాడానిప్పుడే.. హి విల్ బి హోం ఎట్ ఎనీ మూమెంట్... ఎంజాయ్ ద పార్టీ బై మమ్మీ"

ఫోన్ పెట్టిందో లేదో శ్రీ అడుగుల చప్పుడు.

"హాయ్! మెనీ హాపీ రిటర్న్స్"

తలుపు తీస్తూనే అతన్ని తీగలా అల్లుకుపోయి - పెదవులపై పెదవులానించింది. కానీ ఆశించినంత చురుకుదనం అతనిలో కనిపించలేదు.

"రోజంతా పేషంట్లేనా? బిజీగా గడిచిందా? బాగా అలసిపోయారా?" ఆదుర్దాగా అడిగింది. అనవసరంగా పార్టీ అరేంజ్ చేసానా అనికూడా అనుకుంది. అయినా అరేంజ్ మెంట్స్ ఒక్కరోజులో జరిగేవి కాదు. ఎన్నివారాల ప్లానింగో అవసరం.

"చాలా బిజీ" అతని పెదవుల మీద చిరునవ్వు.

"ఊపిరి పీల్చుకునే తీరికే లేదు. ఓకె. మనవాళ్ళెప్పుడు వస్తున్నారు?" అంటే కింద అరేంజ్ మెంట్స్ చూసే వచ్చాడన్నమాట.

"ఓ గంటలో.."

"కాస్సేపు రెస్ట్ తీసుకుంటారా? ఇంకా టైముందిగా?"

"ఇట్స్ ఓకె, ఇప్పుడు పడుకుంటే ఇక లేవలేనేమో!"

"మారుమాట్లాడకుండా క్షణంలో ఆరెంజ్ జ్యూస్ అందించింది.

"థాంక్యూ" పెద్ద రిలీఫ్‌తో గ్లాస్ అందుకున్నాడు.

"గెట్ రెడీ శ్రీ..కిందకెళ్ళి చూస్తానోసారి"

నిజానికి అంత పెద్దగా చూసుకోవలసిన అవసరమే లేదు. ఆ ఇంటి పనివాళ్ళంతా ఆ పనుల్లో నిష్ణాతులే.

నెమ్మదిగా బ్యాక్ యార్డ్‌లోకి అడుగు పెట్టి మల్లెతీగ అల్లుకున్న సిమెంట్ స్థంభానికి ఆనుకుంది. ఎంత పరిపూర్ణమయిన జీవితం! అప్పుడే వికసిస్తున్న మల్లెల సువాసనలా... "ఇది మల్లెల వేళయనీ..." అప్రయత్నంగానే పెదవులు కదిలాయి. పరిసరాలతో మమేకమయిపోతే సమయమే తెలియదు. తప్పదన్నట్టుగా వసంత లోపలికి అడుగుపెడుతూండగానే పై నుండి శ్రీ దిగుతుండడం, డోర్ బెల్ సంగీతం ఒకేసారి జరిగాయి. ఆపైన సమయానికి రెక్కలు కాదు రాకెట్లు మొలిచాయా అనిపించింది. వసంత క్లోజ్ ఫ్రెండ్స్ యామిని, స్వప్నిక కపుల్స్, శ్రీ బాల్య మిత్రులు జయరాం, రంగాచారి కుటుంబాలు.

యామిని బ్యాంక్ ఆఫీసర్, స్వప్నిక టెక్స్‌టైల్ డిజైనర్. జయరాం, రంగాచారి శ్రీ బాల్యమిత్రులు. జయరాం సాంస్కృతిక శాఖ డైరెక్టర్, రంగాచారి సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజినీర్. ఏదో ఒక సందర్భంగా ఈ అయిదు జంటలు అడపాదడపా కలుసుకోవడం గత ఇరవైఏళ్ళుగా జరుగుతున్నదే ఒకరి తరువాత మరొకరు పదినిమిషాల్లో సరిగ్గా సమయానికి వచ్చి చేరారంతా. ఆప్యాయంగా పలకరింపులు,

వేళాకోళాలు, ఆటపాటలు సమయమే మంచులా కరిగిపోయింది. సరదాగా అంత్యాక్షరి ఆరంభించారు. మామ మామా మామా అంటూ ప్రారంభించి ఒకటే అల్లరి. పాటకు తోడు డాన్సులు.. తంబోలా ఆట మరో గంట. అందంగా అలంకరించిన కేక్ కేరింతల మధ్య జరిగింది. "యాభై రెండేళ్ళకే ఏమిటా సీరియస్‌నెస్? వియ్ షుడ్ ఎంజాయ్" మిత్రులంతా కేక్ తినిపించడంతో పాటు శ్రీ మొహానికి రుద్దేశారు. కోలాహలంగా డిన్నర్ ముగిసేసరికి రాత్రి పన్నెండయ్యింది. రిటర్న్ గిఫ్ట్ బ్యాగ్ ప్రతి కపుల్‌కి అందించి, గుడ్ నైట్ చెప్పి ఇద్దరూ పూర్తిగా అలిసిపోయి బెడ్‌రూంలో అడుగుపెట్టేసరికి ఒకటిన్నర దాటింది. వెంటనే వేడి వేడి నీళ్ళతో స్నానం చేసి నైట్ డ్రెస్ బటన్స్ పెట్టుకుంటూ వచ్చాడు శ్రీ.

"బాగా అలిసిపోయారా?"

"అంతా ఇంతా కాదు పూర్తిగా.."

అది వసంత ఆశించని సమాధానం.

ఎప్పుడా ప్రశ్న అడిగినా కొంటెగా నవ్వుతూ" అబ్బే, ఎక్కడ ఇంకా అసలు పని పూర్తికానిదే" అనే శ్రీ తనేనా ఈ మాట అంట. విస్తుపోవడం ఆమె వంతైంది అంతలోనే అర్థం కాని ఆదుర్దా, "శ్రీ" మాటలు చెప్పలేని భావాలెన్నో ఆస్వరంలో వ్యక్తమయాయి.

"అంతగా వర్రీ అవకు. ఈ మధ్యన నిద్ర సరిపోవడంలేదు. కాస్సేపు పడుకుని లేస్తే.... ఐ విల్ బి ఆల్ రైట్"

"అంతేనా?"

"అంతే చెపుతున్నాగా...."

ఆప్యాయంగా ఆమెను దగ్గరకు లాక్కుని చెక్కిళ్ళు నిమిరాడు.

"చాల్లెండి.. ఈ పనులకేం తక్కువలేదు. వెళ్ళి పడుకుంటే క్షణంలో ఓ అరగ్లాస్ పాలు తెస్తాను"

చకచకా కదిలింది వసంత. అన్నట్టుగానే సరిగ్గా ఐదు నిమిషాల్లో తిరిగి వచ్చేసరికి విశాలమైన బెడ్మీద ఓ పక్కకు తిరిగి పడుకుని ఉన్నాడు శ్రీ.

"శ్రీ"

సమాధానం లేదు.

"పాపం, ఎంత అల్సిపోతే ఇంత గాఢనిద్రలోకి జారుకుంటాడు. శ్రీ టేక్ రెస్ట్" కాళ్ళ దగ్గరున్న బెడ్ షీట్ కప్పి పక్కన ఒదిగి పడుకుంది వసంత.

✡ ✡ ✡

వెలుగు వెల్లువలు ప్రవహిస్తూ తెల్లారింది. మసక తుంపర పడుతూనే ఉంటే బాగుండుననిపించింది వసంతలక్ష్మికి. యాధాలాపంగా పక్కకు తిరిగి శ్రీ కోసం వెతుక్కుంది. ప్చ్!

నిజమేనా? జరిగింది నిజమేనా?

ఎదురుగా శ్రీ ఫోటో.

అప్రయత్నంగానే వసంత కళ్ళల్లో నీళ్ళు.

గడచిన నెలరోజులు ఒక పీడకలలాగా మారిపోతే ఎంతబాగుండు. శ్రీలేని శూన్యం మనసులోంచి జీవితంలోంచి తొలిగేదెలా? ఒళ్ళంతా సుత్తితో కొట్టినట్టు ఒకటే నొప్పి. లేచి బ్రష్ చేసుకుందామని కూడా అనిపించడం లేదు. చిక్కులు పడిన జుట్టు సరిగా దువ్వుకుని ఎన్నాళ్ళయిందో.

"కాఫీ తాగాలి వెంటనే....."

పిల్లల ముందు కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకోకుడదని ఎంత ధైర్యాన్ని కూడదీసుకుందో.... ఆ ధైర్యం ఎక్కడినుంచి వచ్చిందో భగవంతుడికే తెలియాలి. శ్రీలేని జీవితం... నిజంగా బ్రతికేఉన్నానా? నా గుండె ఎందుకు ఆగిపోలేదు? నెల్లాళ్ళుగా ప్రతి క్షణం ప్రతి ఆలోచన అతని చుట్టూనే.. ఆలోచనల్నుండి బయట పడేస్తూ ఫోన్ రింగ్..... ఈ నెల్లాళ్ళుగా ఫోన్ మోగి మోగి ఆగిపోతుందే తప్ప ఆమె ఒక్కరోజయినా లిఫ్ట్ చెయ్యలేదు. ఆన్సరింగ్ మెషిన్ చేస్తే అన్నీ ఓదార్పు మాటలే. చివరకు యామిని, స్వప్నికలతో కూడా మాట్లాడాలనిపించటంలేదు. యాదగిరి, రంగాచారి ఎన్నిసార్లు వచ్చినా వాళ్ళను చూసేందుకు ఇష్టపడలేదు. సుమ, సుమంత్‌తో రోజూ గొడవే.

"మమ్మీ నువ్వు ఇదివరకులా లేవు పోనీ నేను వచ్చెయ్యనా"

"లేదు సుమా, కొంచెం జలుబు అంతే"

"మమ్మీ నువ్వలా మౌనంగా ఉంటే నాకు బాగుండదు, పోనీ, ఏదో ఒక జాబ్ అక్కడ దొరక్కపోదు వచ్చెయ్యనా?" సుమంత్ ఆవేదన.

"వద్దు సుమంత్.. ఇట్ టేక్స్ టైం అంతే..."

అంతేనా ప్రామిస్ చేసే వరకు వదల్లేదు ఇద్దరూ - రోజూ ఏదో ఒకటి తింటానని.

"వంటమనిషి వస్తోందిగా?"

"వస్తోంది" అబద్ధం. దాన్ని మాన్పించేసి పదిరోజులైంది.

"టేక్ కేర్ మమ్మీ.. వి ఆల్ ఆర్ విత్ యూ..."

కాఫీ తాగి మళ్ళీ బెడ్ మీద వాలింది. దాదాపు రోజుకు ఇరవై మూడు గంటలు బెడ్ మీదే - గత నెలరోజులుగా...

శ్రీ ఇంత మోసం చేసి ఎలా వెళ్ళిపోయాడు.... తనెలా బ్రతకాలనుకున్నాడు. గత పాతికేళ్ళగా ప్రతి క్షణం - ప్రతి కణం అతనికోసం అతనిదే లోకం అన్నట్టుగా బ్రతికిందే..

ఇలా వంటరిగా వదిలేసి... కళ్ళు మసకబారాయి.... కన్నీళ్ళు ప్రవాహాలయాయి. ఇప్పుడు పడుకుంటే లేవలేనేమో అన్న మనిషి మరిక లేవడని ఎవరు కలగంటారు? మంచి పేరున్న హస్తవాసి ఉన్న డాక్టర్... ఇలా మాసివ్ హార్ట్ ఎటాక్‌కి లొంగిపోతాడని ఎవరనుకుంటారు?

శ్రీ..ఎలా ... ఎలా బ్రతకను?

✡ ✡ ✡

"హలో" బలహీనంగా సన్నగా వణికింది వసంత స్వరం. రెండు నెలల తరువాత మొదటిసారి ఫోన్ ఆన్సర్ చేస్తోంది. అది స్వప్నిక కాల్. అప్పుడే నిద్రలేచినట్టుందా స్వరం.

"వసంతా... నువ్వేనా?"

"చెప్పండి"

"చెప్పేందుకేం లేదు.... యామిని నేను... మనందరం ఒకసారి కలుసుకుందాం."

అనవసరపు ఓదార్పులు జాలి లేవామె స్వరంలో.

కొంచెం కుదుట పడింది వసంత.

"ఎక్కడ?"

"ఎక్కడైనా సరే!"

జీవితం ఎప్పుడే మలుపు తిరుగుతుందో ఎవరికీ తెలియదు. ఎదురు చూడని ఘటనల సమాహారమే కదా జీవితం.

ఒక్కసారి గుండెలకు హత్తుకుని ఓదార్చాలని వాళ్ళందరికీ ఎంతబలంగా అనిపిస్తుందో.... మిత్రులతో సేదతీరాలని వసంతకూ అంతగానూ అనిపిస్తోంది. రెండు నెలలుగా ఎవరితోనూ పెదవి విప్పి మాట్లాడిందే లేదు.

"మీ ఇంటికి రమ్మంటావా? రావాలని మేం నలుగురం ఎన్నాళ్ళుగానో చూస్తున్నాం"

"నాకెవరితోనూ మాట్లాడాలనిపించడం లేదు."

"మాకు మాట్లాడాలని ఉంది వసంతా"

"ఓ జీవచ్ఛవంలా ఉన్న నాతో ఏం మాట్లాడతారు?"

"జీవం పొయ్యాలనే మా తాపత్రయం. మీరిలా ఉంటే పిల్లలనెవరు ఓదారుస్తారు?"

"..........."

"ఓకే. ఒక గంటలో మేమక్కడ ఉంటాం" ధృఢ నిశ్చయం వినిపించింది యామిని స్వరంలో.

"యామినీ ప్లీజ్, ఐ నీడ్ సంమోర్ టైం.. టు మీట్ ఎనీ వన్ ఆర్ టూ టాక్..." ఆమె స్వరంలో ఆర్ద్రత.

చివరకు మిత్రులు ఆమెను కన్విన్స్ చెయ్యడంలో విఫలులయ్యారు. కాలమే మాపగల గాయమది. హఠాత్తుగా ఆకాశంలో విహరిస్తున్న విమానంలోంచి బయటకు విసిరేసినట్టుందామె పరిస్థితి. విపరీతమైన దిగ్భ్రాంతి... భయం.

"నేనే ఫోన్ చేస్తాను ప్లీజ్"

ఇహ లాభం లేక... చివరకు ఒక ఫ్లవర్ బొకే - ఓ గ్రీటింగ్ కార్డ్, నాలుగైదు పుస్తకాలు పంపించి ఊరుకున్నారు.. బలవంతాన స్వంతవిషయాల్లో తలదూర్చడం ఇష్టం లేకపోయినా ఇలా వసంత వంటరిగా ఏమైపోతుందోనని బెంగపడిపోయారు. అపురూపమైన ఆది దంపతుల్లా ఉండేవారు, ఇప్పుడు వసంత ఇలా... అదో పెద్ద షాక్ అందరికీ అయినా ఎవరూ ఏమీ చెయ్యలేని స్థితి. ఎవరికి వారుగా బయటకు రావలసిన ఊబి.

దాదాపు మరో రెణ్ణెల్ల తరువాత కానీ వసంత గడపదాటి బయటకు రాలేదు. ఆ రోజు శనివారం రాత్రి, బిర్లా మందిర్‌లో జనం తిరనాళ్ళలా దర్శనం చేసుకుని వెళ్ళిపోతున్న వేళ, ముందుకు వెళ్ళబోతున్న యామిని చటుక్కున ఆగింది. వెనకనించీ చూసినా మోకాళ్ళు దాటిన వసంత జడ ఎవరు మర్చిపోగలరు? పరుగులాంటి నడకతో వసంతను చేరి, రెయిలింగ్ పట్టుకు నుంచుని ఎలెక్ట్రిక్ కాంతుల్లో సిటీని చూస్తున్న ఆమెను సుడిగాలిలా చుట్టేసింది.

"వసంతా" ఏడుపొక్కటే తరువాయిలా ఉందామె స్వరం. చక్కనమ్మ చిక్కినా అందమే అన్నట్టూ దాదాపు పదికిలోల బరువు తగ్గిన వసంత సన్నగా పాలిపోయి, మెరుపు తగ్గిన వెండీ తీగలా ఉంది. ఎప్పటిలానే కట్టు, బొట్టు ఉన్నా ఆ కళ్ళలో వెయ్యి సూర్యుల వెలుగేదీ? కళ్ళ కింద నల్లని వలయాలు విషాదాన్ని దిగమింగుతూ వణుకుతున్న పెదవులు.

ఇన్నాళ్ళుగా దిగులు పడ్డ మనసు స్వయంగా ఓదార్చుకుంది. "నా కెవ్వరి సానుభూతీ అవసరంలేదు. శ్రీ శారీరకంగా లేకపోవచ్చు గాక అతను నన్నొదిలి ఎక్కడకూ పోడు... పోలేడూ.... హి ఈజ్ విత్ మీ" ఆ భావనే ఆమెకు వెయ్యి ఏనుగుల బలాన్నిచ్చింది. ఆ రోజు గుర్తు చేసుకునే స్థైర్యాన్నిచ్చింది.

ఆ రోజు - సరిగ్గా అయిదునిమిషాల్లోనే గోరువెచ్చటి పాలు తీసుకుని బెడ్‌రూం లోకి వెళ్ళింది వసంత.

"శ్రీ"

ఉలుకూ పలుకూ లేకుండా ఓ పక్కకు తిరిగి పడుకుని ఉన్నాడు. సమాధానం లేదు.

"ఎంత అలిసిపోతే ఇంత గాఢనిద్రలోకి వెళ్ళిపోయి ఉంటాడు. టేక్ రెస్ట్ శ్రీ" వెండి గ్లాస్ టేబుల్, కాళ్ళ దగ్గరున్న బెడ్ షీట్ కప్పిందతనికి. పాలు వేస్టెందుకని గబగబా తాగేసి - వాష్ బేసిన్‌లో గ్లాస్ ఉంచి లైటార్పి బెడ్ ఎక్కింది. ఒక్క క్షణం అతన్ని అల్లుకుపోయి పడుకోవాలనిపించినా ఎక్కడ అతని నిద్ర డిస్టర్బ్ అవుతుందోనని ఈ పక్కగా ఒదిగి కళ్ళుమూసుకుంది.

అంతే! నిజానికి ఎంతగానో అలిసిపోయింది వసంత. అందుకే మంచం మీద ఇలా వాలీ వాలగానే నిద్రలోకి జారిపోయింది. ఆ నిద్రలో ఏదో కల. శ్రీ ఒడిలో తలపెట్టుకునుంది తను. శ్రీ కళ్ళల్లో ఎంతో దిగులు.

"వసంతా నీకు అన్యాయం చేసాను. కానీ ఏం చెయ్యను? నా చేతుల్లో ఏం లేదు. వసంతా.. వసంతా" చెక్కిళ్ళు నిమురుతున్నాడు. కాని చిత్రం అది స్పర్శలా లేదు గాలి వీవనలా ఉంది. రాత్రంతా అదే కల.

ఎంతో అలిసిపోయినట్టూ శ్రీ నుదుటిమీంచి చెమటలు కారుతున్నాయి.

చటుక్కున మెలుకువ వచ్చింది. అప్పుడే గోడగడియారం తొమ్మిది గంటలు కొట్టింది.

"అమ్మో! అప్పుడే తొమ్మిదయిందా? శ్రీ వెళ్ళిపోయాడా?" చటుక్కున పక్కకు తిరిగింది.

రాత్రి ఎలా ఉన్నాడో అలాగే ... కాస్తైనా కదలకుండా.....

"శ్రీ" ఆదుర్దాగా కుదిపిన ఆమెకు తగిలింది.. మంచుముక్కలా మారిన అతడి శరీరం.!!

✡ ✡ ✡
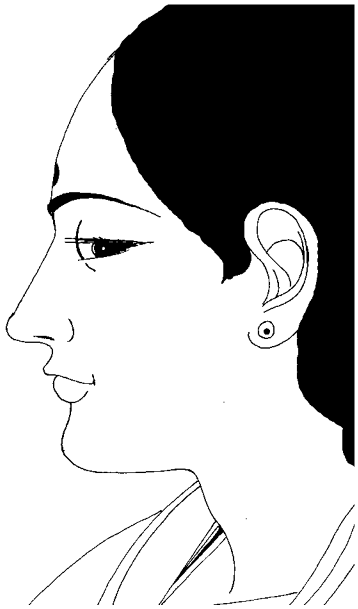
ఈ పయనం కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో..